

"א גליציאנער שטיקל תורה..."

בו יבואו עניינים שונים על סדר פרשיות התורה

בהגונו גדולי הדורות מאורי גליציה

כולם אהובים כולם ברורים

להדגיש ולהעמיק בדת נפש משיבת מתן נחליאל

פרשת פקודי || גיליון מ"ז

דבר המערכת

מה"א ילפינו... שבעזרתו יתברך נוכל להמשיך על אף המכשולות, עוד רבות וזמנים טובא להו"ל את גליונו הנחמד בעז"ה ויתן ה' ויוסיף אכ"ר.

בשבוע החולף, חל יומא דהילוליה של אותו גדול וצדיק מרנא ורבנא הגאון הגדול מעוז ומגדול רבינו **בעל שואל ומשיב מלעמבערג**, שנסתלק לשמי רום בכ"ז אדר א' בשנת תרל"ה, ולא הותיר אחריו זרע של קיימא, וי להאי שופרא...

עובדא אחת כדאית היא ליכתב במסגרת צרה זו, שיש בה שמץ של לימוד אלינו, קטני אנשים, בהיות **הגאון הרב בעל שואל ומשיב** סמוך על שולחן חותנו רבי יצחק אהרן איטינגא, ישבו הוא וגיסו **הגאון רבי מרדכי זאב בעל שו"ת 'מאמר מרדכי'** שבצוותא עמו נכתב ספר 'מגן גיבורים' ו'נר מערבי' על הירושלמי, וכן ה'מפרשי הים' וההגהות על הגהות הלבוש על הש"ס, ועוד...

ישבו הגאונים ולמדו בהתמדה וכסף הרי"א היה מושקע בעיסקא וממנו חיו, עד ליום בו הגיעה בשורה בלתי נעימה שרוב כספם אבד... **והרה"ק מהרי" מבעלזא** ששמע אודות כן, שלח את בנו **הרה"ק מהרי"ד ז"ל**, שינחמם וידבר על ליבם, וכבואו אליהם הביתה, שאלם האם גרם ההפסד הלז היזק לתלמודם, ונאנחו הגאונים באמרם, שאכן נגרם היזק, תחילת החורף היה זה, והם לא הספיקו מתחילת הזמן ללמוד כי אם **800 דף גפ"ת...**!

והיו אדמורי"י בית בעלזא הקדושים מספרים סיפור זה לדורותיהם בכדי להיווכח מהו עמל התורה ושקידתה.

בברכת שבתא טבא

המערכת

ויעשו את בגדי הקודש אשר לאהרן כאשר צוה ה' את משה.

"העירו המפרשים מדוע נאמר בכל פרט ופרט כאשר צוה ה' את משה, ובאזה"ח הקדוש פירש כי חלק ה' למשה חלק בכל מלאכות מעשיות שבמשכן, ומה הוא חלקו – את אשר יצוה ה' על ידו, והגם שהוא אינו עושה מכל מקום הוא מצוה לעשות.

והסברא יש לבאר על פי הנודע פלוגתת הרמב"ם והטור בעשה שליח לכתוב את הגט ונשתטה המשלח בשעת כתיבת הגט דלדעת הרמב"ם ז"ל כשר מה"ת משום דס"ל דהפעולה מתייחסת להשליח לכן לא צריך שיהיה המשלח בר עשיה בשעה שעושה השליח את הפעולה, ולדעת הטור בעי לייחס הפעולה למשלח, והארכתי בזה בחידושי דס"ג. שכתבו דאם יש לאחד מבני החבורה חמץ בשעץ שחיתת חמץ בשעת שחיתת הפסח דאינו עובר רק השוחט דלא תשחט כתיב, ומוכח דאף דשחיתת פסחים בעי שליחות, אפ"ה פעולת השחיטה אינה מתייחסת להבעלים.

ובתוספות קידושין דף ז': מוכח דאחד שבא בשליחות מב' אנשים ונותן מתנה חשיבי שניה נותנים, ובש"ס דיומא דף נ'. מוכח דחמישה בני אדם שמקדישים בהמה על ידי שליח חשוב רק אחד מקדיש, ואי נמי דבתר מקדיש אזלינן עושה תמורה.

עכ"פ לפי שיטת הטור דס"ל דהפעולה מתייחסת להמשלח א"כ שפיר מזכיר בכל פעם כאשר צוה ה' את משה דבכח מעשה המשכן חשיב משה המשלח והפעולה מתייחסת אליו.

ואף דבאמת מפורש בש"ס דגיתין דף כ"ט. דאם שליח אחד עושה שליח שני חשיבי כולהו שליחי דראשון ואף אם מת השליח הראשון אפ"ה לא נתבטלה שליחותם, מכל מקום הכא הקב"ה עשה רק את משה לשליח, ונהי דלענין גוף עשיית המלאכה עשה את אחרים לשליח, אבל דבר זה הוא ציווי מיוחד אל משה לצוות את בני ישראל על עשיית מלאכת המשכן, נמצא לעניין לצוות להם על מלאכת המשכן היה משה רבינו המצוה, ובזה שצויה להם נתקיים בו גמר המעשה אשר צוה לו השי"ת, נמצא שפיר בכל מעשה יש לו למשה חלק, היינו הוא [ש]מצוה [ע]ל[י]הם והפעולה מתייחסת למשה ואתי שפיר הכל בס"ד.

וכעין זה בפסוק ל"ב, ותכל כל עבודת וכו' ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה ה' את משה כן עשו, ובאזה"ח הקדוש העיר הלא הם לא עשו רק בצלאל וחכמי לב, אך שליח של אדם כמותו, והואיל והסכימו על עשיית בצלאל הוא שלוחם והפעולה מתייחסת למשלח.

עוד כתב שם בכל עשיה אמרו הרי אנו עושים כאשר צוה ה' את משה, י"ל דידוע עיקר מה שצוה השי"ת ליקח נדבות על מעשה המשכן היה לכפר על עוון העגל שגרמו בחטאים הסתלקות השכינה, ולזה כאשר נתנו נדבות למשכן בגודל אהבה ויראה, נתקבץ כללות אהבה ויראה של כלל ישראל ונעשה מקום להשראת השכינה.¹

ובזה מפורש בקרא אלה פקודי המשכן, היינו על ידי החטא שאמרו בשעת עשיית העגל אלה אלהיך, התיקון בזה הוא פקודי מלשון חיסרון כמו ולא נפקד ממנו איש, תיקון על חטא העגל הוא עשיית המשכן שזה מרומז על ההתקבצות אהבה ויראה של כלל ישראל, עי"ז יתקנו עוון העגל ויזכו להשראת השכינה, ומתחילה אמר הקב"ה כי לא אעלה בקרבך והנני שולח מלאך לפניך, ומשרע"ה אמר אם אין פניך הולכים אל תעלינו מזה, ופעל בתפלתו שהשי"ת צוה על מלאכת המשכן וזה גרם השראת השכינה כמ"ש האלשיך הק' בביאור קרא דשיר השירים תוכו רצון אהבה מבנות ירושלים.

וזה כוונת הקרא ותכל כל עבודת אוהל מועד היינו שנשלם הדרך אשר ראוי להביא השראת השכינה, ומפרש הקרא ע"י מה נשלם הדרך, - ע"ז אמר ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה ה' את משה כן עשו, היינו שבאמת מלאכת המשכן היה ע"י בצלאל וחכמי לב, אבל ישראל נתנו בגודל אהבה ויראה שע"ז זכו שתשרה שכינה במשכן כמפורש שם בקרא וירא משה את כל המלאכה והנה עשו כאשר צוה ה' את משה, היינו שנתנו בכוונת הלב ואמרו שנותנים על דעת משה ועפ"י סודות שמסר השי"ת למשה ומזה נחשב הפעולה לכ"א מישראל אף שעצם המלאכה היה ע"י בצלאל, אבל עיקר גמר השראת השכינה שזהו תכלית בנין המשכן זה היה על ידי ישראל ונחשב הפעולה על ידם והוא שפיר כאילו עשו בעצמם, ומפורש בשבת דף ק"ד. דאם כתב אף אות אחת ונגמר הספר על ידו זה חשיב מלאכה גמורה,² ועי' תוס' גיטין דף ס"ז. דדיבור שמעשה נגמר על ידו חשיב מעשה, ומצינו בש"ס תמורה דף ד'. מימר חשיב מעשה דדיבורו אתעביד מעשה, וידוע שיטת הרא"ש שנהדרין דל"ג. דבטימא את הטהור כיון שנגמר ההיזק על פי דיבורו חשיב כמזיק, נמצא שפיר כתיבועשו בני ישראל היינו ע"י שעשו בכוונת הלב וכללו את עצמם בכוונת שיוכון משרע"ה הוי כאילו הם עשו בעצמם ואתי הכל שפיר הכל בס"ד."

ספר שפתי מהר"ש עה"ת להגמ"ר רבי שמואל ענגיל האב"ד רדומישלא וקאשוי בעל שו"ת מהר"ש ח' חלקים

ויעשו פעמוני זהב טהור ויתנו את הפעמונים בתוך הרמונים על שולי המעיל סביב בתוך הרמונים.

"בפרשת תצוה כ"ח פסוק ל"ג ועשית על שוליו רמוני תכלת וארגמן ותולעת שני על שוליו סביב ופעמוני זהב בתוכם סביב, ופירש רש"י ז"ל על בתוכם סביב, - ביניהם סביב, בין שני רימונים פעמון אחד דבוק ותלוי בשולי המעיל וכן פירש רשב"ם ורבינו בחיי ופירוש הטור על התורה ואונקלוס תרגם וזגין דדהב ביניהון סחור סחור, וכן פירש יונתן בן עוזיאל במציעהון חזור חזור, והרמב"ן ז"ל חלק ופירש שהפעמון תלוי ברימון לפנים.

ונשאלתי מחכם אחד הלא התרגומים מפרשים על הפסוק ויתנו את הפעמונים בתוך הרימונים בפרשת פקודי ל"ט פסוק כ"ה שהפעמונים היו בגו רימונים כהרמב"ן ז"ל, לכאורה נראה כי התרגומים סותרים ח"ו עצמם באותו ענין.

אבל באמת המעיין היטב ימצא נחת בדבריהם הנאמרים באמת בלי סתירה כי בפרשת תצוה כ"ט פסוק מ"ה דכתיב ושכנתי בתוך בני ישראל מפרשים התרגומים - בגו בני ישראל - ובפסוק מ"ו שם על לשכני בתוכם מפרשים - ביניהון, נמצא חילוק הפירוש מן מילת בתוכם למילת בתוך, גם מצאנו בתנ"ך שינוי הלשון מציווי המצוה לעשיית המצוה בקצירת האומר כדברי רש"י ז"ל בדברי הימים ב' ב. טז. שבעשיית דבר המצוה מאריך הכתוב בלשונו בחיבת המצוה.

ובזה יתפרשו הפסוקים על מכוונם, דבפרשת פקודי דכתיב בתוך דהיינו בגו, שלא יסתרו מה שבפרשת תצוה דכתיב בתוכם היינו ביניהון, כי בפרשת תצוה מיירי בציווי המצוה לכן כתוב בקצירת האומר ולא פירשה התורה שהפעמונים היו בגו רימונים רק כתוב שהיו ביניהון, אבל בפרשת פקודי הרי מיירי כבר מעשיית המצוה לכן מפורש הדבר שהפעמונים היו בגו רימונים ולא יסתרו לזה הפסוק שבפרשת תצוה דכתיב ביניהון כי באמת שתליית הפעמונים היה על שולי המעיל בין רימון לרימון רק לאחר שתלו ביניהון לחוד נתנו הפעמונים בגו רימונים."

ספר אוצר יד החיים להגמ"ר ישכר דוב באב"ד האב"ד בוסקא אות א'

אלה פקודי המשכן.

"איתא במדרש [שמות פנ"א ס"א א'] כך פתח ר' תנחומא ב"ר אבא איש אמונות רב ברכות אתה מוצא כל מי שהוא נאמן הקב"ה מביא ברכות ע"י וכו' איש אמונות זה משה שהוא נאמנו של הקב"ה שנאמר [במדבר יב. ז] לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא, הוי איש אמונות רבברכות שכל הדברים שהוא נמנה עליהם היו מתברכים לפי שהוא נאמן.

¹ וכן הוא בסגנון דומה באהל תורה מהרה"ק מקאצק על מחצית השקל, וכזה הבאנו בגליונו לפרשת כי תשא מספר אוצר יד החיים בשם הרה"ק הרב שר שלום מבעלזא ע"ש.

² מריש הוה אמינא דבכל הנך יש לחלק, דלכאורה קשה מעדים זוממין דאמרין בהוא בכל דוכתא דלית בהו מעשה, [לבר מפלוגתא דעקימת שפתיים] וכל מה דמהדרין אחר מלקות בלא נתקיימה הזמה וכו' הוה משום דאמרין דלא דלית ביה מעשה, ואי משום עבירה על לאו אי אפשר להלקותם, אלא משום כאשר זמם, ולכאורה אי דיבור חשיב מעשה, מאי שנא כל הנך, והיה אפשר לחלק דהיכא דכתיב לשון עשיה, בעינן עשיה דווקא, והיינו דכאשר זמם הוה רק באופן דאיכא מעשה, ולהכי צריכנן לכל זה, אבל בהיזק, לא כתיב דבעינן מעשה היזק במעשה דווקא, וכל שהיזק במישרין חייב, אבל מכל הלין ראיות אינו מוכרח לחלק כן, ולכן צ"ע מאי שנא עדים זוממין מהנך, ודו"ק.

והפירוש הוא שאף שהיה חסר נדבה למשכן נתן הקב"ה ברכה למשה והמדרש הזה צריך ביאור, ונראה לי בהקדם הגמרא [בכורות דף ה']. שאל קונטרס השר את רבי יוחנן בן זכאי, בגיבוי הכסף אתה מוצא מאתים ואחת ככר וי"א מנה שנאמר בקע לגולגולת מחצית השקל בשקל הקודש וגו' ובנתינת הכסף אתה מוצא מאת כיכר, דכתיב ויהי מאת כיכר הכסף לצקת וגו' משה רבכם גנב היה או קוביוסטוס היה או אינו בקי בחשבונות נתן מחצה ונטל מחצה ומחצה שלם לא החזיר, א"ל משה רבינו גזבר נאמן היה ובקי בחשבונות היה ומנה של קודש כפול היה.

וכתבו התוס' [שם בד"ה קוביוסטוס] וז"ל, - במקום אחר פרש"י גונב נפשות ואין ענינם לכאן גבי גביית כסף וכו', ור"ת פירש משחק בקוביא וכו' עי"ש, ולכאורה צריך ביאור וכי מי אשר מעכב ממון חבירו בקוביא לאו גנב הוא וא"כ קוביוסטוס היינו גנב.

וני"ל בהקדם מה שכתב המחבר [בחור"מ סי' רכ"ז סעיף י"ט] הלוקח בדמים [פי' שלא ידע כמה מעות בידו ומאר אקנה באלו] קנה ומחזיר אונאה, והטעם שאם נתאנה אינו מוחל, והרמ"א כתבדאין מוציאים ממון מיד המאנה דהוי ספיקא [אם הוא מתורת מו"ו או מתורת חליפין ונראה דס"ל להרמ"א דמתורת מו"ו לא קנה משום דהוי כאסמכתא] ואיתא במדרש - אמר הקב"ה למשה עשה לי משכן והם יביאו נדבה, אם יביאו כל הצורך מוטב ואם לאו הבא משלך.

ולפי"ז לדעת הרמ"א ודאי בדין היה יכול משה לעכב לעצמו אם היה יותר דאדעתא דהכי קיבל משה לבנות המשכן מנדבות ישראל אם פחותין לו ואם הוסיף המותר שלו, אמנם השר אמר אי משה לאו גנב הוא, עכצ"ל שהיה בדעת משה דאסמכתא קניא ולדידיה מותר לשחוק בקוביא [עי' חור"מ סי' ר"ז סי"ג בהג"ה], ואם כן אפשר קוביוסטוס היה, כלומר משחק בקוביא כפירוש ר"ת.

ולזה השיב לו רבי יוחנן בן זכאי - גיזבר נאמן היה והקב"ה שולח ברכה בידו כמ"ש המדרש הנ"ל, ושפיר נוכל לומר דאסמכתא לא קניא, דלא כסברתו, אלא משה לא עיכב לעצמו כלום כי מנה של קודש כפול היה וק"ל.

ובזה יתבאר דברי הגמרא שם - אמר משה מה נעשה בנותר, א"ל הקב"ה עשה ארון לעדות, ולכאורה קשה למה שאל מה נעשה בנותר, הא המותר שלו כנ"ל, אמנם לפי דברי המדרש הנ"ל - ואיש אמונות רב ברכות שהקב"ה נתן ברכה בידי משה וא"כ המותר אינו שלו ושפיר שאל מה נעשה במותר וק"ל.

ספר מרגינתא דרב על התורה לרב הגאון בעל 'ברוך טעם' האב"ד לייפניק

ושמות שם את ארון העדות וסכות על הארון את הפרוכת.

"ורבנן ההוא דניכף ביה פורתא³, - עי' רש"י עה"ת פרשת פקודי⁴ ורמב"ן⁵ שם שפירשו כרבי יאשיה ולא כרבנן דקי"ל כוותיהו."

טל תורה סוכה דף ז': להגאה"ג רבי מאיר אריק אב"ד בוטשאטש

ותכל כל עבודת משכן אוהל מועד ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה ה' את משה כן עשו.

"ונראה בביאור הפסוק דהנה אנן קי"ל דהעוסק במצוה פטור מן המצוה, וא"כ כיון דעסקו במלאכת המשכן היו פטורים ממצוות אחרות, ותדע לך דהרי לולי דגלי קרא בפרשת ויקהל, הוי סד"א דגם מצות שבת החמורה תידחה מפני מלאכת המשכן, רק דגלי קרא דלא דחי, א"כ תינה שבת, אבל משאר מצוות דליכא קרא, פטורין, אבל אח"כ כשכלתה מלאכת המשכן, אז שוב חזרו להתחייב בכל המצוות.

וזה שאמר הכתוב ותכל עבודת משכן אוהל מועד, ר"ל שכבר כלה מלאכת המשכן, אז ויעשו בני"י ככל אשר צוה ה' את משה, ר"ל חזרו והתחילו לקיים את כל המצוות כדבעי וא"ש ונכון.⁶

אמרי שפר עה"ת למרנא הג"ר שלמה קלוגער ראב"ד ומ"מ דבראדי

וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה כאשר צוה ה' כן עשו ויברך אותם משה.

"יל דה"ט שמשה ברכם ע"ד שאמרו [שמות רבה פ"כ סי' י'] אמרו לפעלא טבא יישר, והיינו שיש להחזיק טובה לפועלי טוב, ולכן כאשר ראה משה שגמרו את כל מלאכת המשכן החזיק להם טובה וברך אותם.

ועיין בהגהות הרד"ל על המדרש שם שכתב, שכן היה דרכם לומר איישר, כמו שמצאנו בירושלמי סופ"ה דשביעית, והיינו דשם נאמר דלחורשי שביעית אין לומר איישר, ולא ידעתי מדוע הביא זאת בשם הירושלמי, הלא גם בבלי מצינו פעמים רבות לשון יישר במובן החזקת טובה, ולדוגמא עיין שבת נ"ג: - איתער בהו רבי ירמיה אמר להו יישר, וכן מצאנו ג"כ בפסחים נ"ג: אמר ליה ההוא סבא ואיתימא רבה בר בר חנה יישר, וכן הוא עוד בהרבה מקומות וכמו שציין בגליון הש"ס שם בשבת, ועיין גיטין נ"ו. אשר שברת [שמות לד] יישר כחך ששיברת, ועיין

³ לשון הגמרא שם - "ת"ר חמתה מחמת סיכון ולא מחמת דפנות [-] היינו הא דאמרינן דבסוכה חמתה מרובה מצילתה פסולה] רבי יאשיה אומר אף מחמת דפנות, אמר רב יימר בר שלמיה משמיה דאב"י, מאי טעמיה דרבי יאשיה דכתיב - וסכות על הארון את הפרוכת, פרוכת מחיצה היא וקא קרייה רחמנא סככה, אלמא מחיצה כסך בעינן, ורבנן ההוא דניכוף ביה פורתא."

⁴ ז"ל רש"י ז"ל בפרשתנו - לשון הגנה, שהרי מחיצה היתה. והשווה לשון רש"י ז"ל בפרשת ויקהל לה. יב בד"ה ואת פרוכת המסך, - פרוכת המחיצה, כל דבר המגין בין מלמעלה בין מכנגד קרוי מסך וסך, וכן שכת בעדו, הנני שך את דרכך. עכ"ל ודו"ק.

⁵ לשון הרמב"ן ז"ל בפרשתנו - וטעם וסכות על הארון מלמעלה במקום אל, כי וסכות לשון מסך, וכן וישם את פרוכת המסך ויסקר על ארון העדות. ועיין פרדס יוסף כאן ובספר רביד הזהב. ומ"ש שם ספר טל אורות נדצ"ל טל תורה וכמ"ש לפנינו.

⁶ ועיין בהדרש והעיון כאן במ"ש להעיר על דברי הגאון ז"ל.

יבמות קכ"ב: שר' טרפון אמר לאיש שבא לפניו להעיד בעדות אשה יישר כחך, ועיין בראשית רבה פנ"ד סי' ד', וישרנה הפרות בדרך [שמאול א' ו'] וכו', כמה יגיעות יגע בן עמרם עד שלימד שירה ללוים ואתם אומרים שירה מאלים, יישר חילכם.

וראיתי בהגהות רש"ש שביעית פרק ד', שהעיר על המנהג שנוהגים לומר לכהנים אחר ירידתם מן הדוכן יישר כוחכם, והרי הם מצווים ע"ז לברך את ישראל, ואמאי יש להחזיק להם טובה באמירת יישר כח, וע"כ באמת רבים לעגו על המנהג הזה, וכתב בהגהות רש"ש שם, שיש להביא סימוכין למנהג הזה, שכן מצינו בפירות שביעית שאוכלין אותן בטובה והיינו שמחזיקין טובה להבעלים אף שהם מצווים להפקיר, וה"נ יש להחזיק טובה לכהנים אף שהם מצווים לברך.

ולדעתי בלא"ה י"ל, דאם אמנם שהכהנים מצווים לברך, אבל אינם מצווים לברך דווקא במקום הזה ויכולים ללכת לבהכ"נ אחר לברך, וע"כ מחזיקים להם טובה שבאו לבהכ"נ הזה לברך, אמנם יש לשדות בזה נרגא מדברי המדרש [בראשית רבה פנ"א סי' ו'] ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם אודה את ה', לכהן שירד לגורן, נותן לו אחד כור של מעשר ולא החזיק לו טובה, ואחד נותן לו קומץ של חולין והחזיק לו טובה, אמר לו, אדוני כהן, אני נתתי לך כור וזה לא נתן לך אלא קומץ ואתה מחזיק לו טובה, אמר לו, אתה מחלקי נתת לי אבל זה נותן לי משלו, לפיכך אני מחזיק לו טובה.

ומשמע דהיכי שהוא מחויב לתת אף שאינו מחויב לתת לכהן זה, אין להחזיק לו טובה, וה"נ אף שהכהן אינו מחויב לברך בבהכ"נ זה, כיון שבכלל הוא מחויב לברך אין להחזיק לו טובה על ברכתו, ואולי י"ל דשם מיירי בכהן ממכירי כהונה שכבר יש חיוב על הנותן לתת לו מתנותיו, וכדאיתא בגיטין ל'. ובב"ב קכ"ג: והכהן יוכל לזכותם לאחר משום דחשיבי כשלו, וכדאיתא בחולין קל"ג. ולכן אין צריך להחזיק טובה להנותן בעד מתנותיו, אבל כהן שאינו ממכירי כהונה אה"נ דצריך להחזיק טובה להנותן לו מתנותיו, דנהי שיש חיוב על הנותן לתת, אבל אינו מחויב לתת לכהן זה דווקא, וה"ה דגם בכהן שעולה לדוכן נהי שמחויב לברך, אבל כיון שאינו מחויב לברך את הקהל הזה דוקא יש להחזיק לו טובה וכמו שכתבתי."

הדרש והעיון על התורה להגמ"ר ר' אהרן לעווין האב"ד ריישא

ופי המעיל בתוכו כפי תחרא שפה לפיו סביב לא יקרע.

"אזכיר פה מה שראיתי דבר מוזר מאוד בספר נחלת בנימין [הנדפס באמשטרדאם שנת תמ"ד] על טעמי המצוות, שכתב במצוה ק"ב, שרבים אומרים בטעם הדבר שאמרה תורה לעשות שפה לפי המעיל שלא יקרע בהכנסת הכהן לפני ולפנים – שאז הרבה קנאים פוגעין בו, ובפרטות הקטיגור שמחזיק בכנף מעילו בלי הנח לו לכנוס, ופן יקרע כדרך הנלחמין זה בזה, ושנים אוחזין בטלית זה מותח לכאן וזה מותח לכאן עד שנקרע.

והנה מלבד מהזרות שיש בטעם הזה שהוא לעצמו, וכמ"ש בספר נחלת בנימין שם שהוא טעמא בלא ריחא, יש בו גם שגיאה גדולה מצד הדין, דכשנכנס הכה"ג לפני ולפנים לא היה לבוש כלל במעיל, רק בד' בגדי לבן המוניים בסדר עבויה"כ בפרשת אחרי, ושגגה כזאת יצאה גם מבעל ספר מלאכת מחשבת שכתב בפרשת תצוה, דלכן היה הפעמונים במעיל, כמו שאמר הכתוב ונשמע קולו בבואו אל הקודש ובצאתו ולא ימות, כדי שלא להבעית את ישראל, שיחשדוהו לצדוקי ויאמרו שמת בפנים, וע"כ היו הפעמונים שיענעו ברגליו בהילוכו וישמעו העם מחוץ תנועת רגליו וידעו שלא מת, ובאמת כאשר היה הכה"ג לפני ולפנים לא היה לבוש כלל במעיל ולא היו לו פעמונים, והפלא כי גם במדרש רבה אחרי [פכ"א סי' ז'] איתא – בשלושים ושישה זוגין בשלושים ושישה רימונים היה כה"ג נכנס, וחכ"א בע"ב זוגין וע"ב רימונים היה נכנס, - וזה תמוה מאוד, דכשנכנס הכה"ג לפול"פ לא הי"ל כלל לא זוגין ולא רימונים, כי הזוגין והרימונים היו במעיל ואז לא היה כה"ג לבוש מעיל, וכבר עמדו ע"ז מפרשי המדרש, ועי' לעיל מאמר רמ"א מ"ש בזה."

הדרש והעיון על התורה להגמ"ר ר' אהרן לעווין האב"ד ריישא

יעמדו על הברכה ידידנו המתנדבים בעם אשר נדבו להוצאת הגיליון השבוע:

ידידנו החשוב הנדיב הנכבד רודצ"ח

הרה"ג רבי יוסף מאיר הלוי פעלדמאן שליט"א

ר"מ ביישיבת קדושת ציון ד'כאבוב – בת ים

לרגל השמחה השרויה במעונו

בלידת בנו למז"ט

יהא רעווא מקמי שמיא שירוהו רוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח ויוכה להכניסו בבריתו של אאע"ה בעיתו ובזמנו מתוך בריות גופא ונהורא מעליא ויוכה לגדל את בניו לתורה ולחופה ולמעש"ט מתוך נחת והרחבה

כעתירת וברכת מוקיריו - חברי המערכת

לכל ענייני הגיליון ניתן לפנות אל המערכת

agalitsyaner@gmail.com

לתרומות הנצחות וכו' – 0533130444

או לת.ד. משפחת זורגר רחוב רבי יהושע 31 ב"ב

לבקשת רבים אומרים מי יראנו טוב... ניתן להשיג את הגיליון ולהפיצו ברבים

מתוך - "לדעת-נט"

יו"ל ע"י מערכת "א גאליציאנע שטיקל תורה"

חברי המערכת:

הר"ר חיים משה הכהן זורגר הי"ו

הר"ר אריה רוזן הי"ו

שנה שניה תשע"ו